

Qui no corre, vola

No dubto gens que a partir d'ara proliferaran els estudis, les anàlisis, les deduccions, les càbales i els cants triomfals en lloança de les profecies que ja ens anunciaven el fracàs del comunisme.

Com que hi haurà de tot, suposo que algú s'ocuparà del curiós fenomen de la puixança esportiva aconseguida pels anomenats països de l'Est. I potser tindrà feina per a traure'n l'entrellat, perquè es presta a múltiples interpretacions. Tot just finalitzada la darrera versió dels Campionats Mundials d'atletisme, alguns comentaristes ja remarcaven que la Unió Soviètica havia succeït la desapareguda República Democràtica alemanya en el quadre de medalles obtingudes. En edicions anteriors, com en la més recent, els poderosos EUA s'han hagut d'accontentar amb un segon lloc, que és ben honrós, naturalment, però que potser no correspon al volum del seu orgull nacional.

El cas de la RDA és força interessant. Pobra i endarrerida en relació amb els seus germans de l'altra banda d'un mur de trista memòria, era una mostra vivíssima de les diferències entre dos sistemes antagònics. A l'altre costat de la frontera artificial, l'Alemanya arrenglerada al costat de les potències occidentals havia prosperat molt més, fins al punt de liderar, sobretot en l'aspecte econòmic, una Europa que pugna per recon-

vertir-se. Però pel que fa a l'atletisme era tot una altra cosa: la RDA guanyava més competicions, en aquest sentit era millor que l'altra Alemanya.

A més, països, nacions o estats (cal esperar que això tendeixi a aclarir-se) com Romania, Iugoslàvia i fins i tot Bulgària –en determinades especialitats– que semblaven ensopits sota el pes del comunisme, brillaven miraculosament quan portaven els seus equips als estadis. Enllà de la mar, Cuba afegia més motius de reflexió sobre aquest tema.

D'aquesta evidència, com de gairebé totes les certes, se'n poden extraure conclusions per a tots els gustos. Una d'elles podria ser que, malgrat tot, el comunisme ha donat bons resultats pel que fa a la formació física. O, mirant-s'ho d'una altra manera, es pot concloure que les situacions opressives estimulen les ganes de córrer i de saltar.

Per complicar-ho més (quant a l'atletisme) resulta que els EUA sort tenen dels negres. Per molt inferiors que els considerin alguns blancs, el negres demostren que, com a exemplar de l'espècie humana en plena forma, són francament superiors.

Pere Calders

Joan de Sagarra de pèl a pèl

Maria Rigo, de Felanitx, va escriure en un recent número d'EL TEMPS una carta que qualsevol persona decidida a millorar-se l'enteniment hauria de retallar. Davant el fet que algunes escriptores no van voler debatre "Per què no interessa la premsa en català?" en aquesta revista –a causa de la publicació d'un paper de Joan de Sagarra parlant del cul de l'escriptora Montserrat Roig–, Maria Rigo diu que "és evident que (les dones) no hem de voler ser només un cos, però tampoc no hi hem de renunciar". Voldria manifestar-li a Maria Rigo quin va ser el dia que vaig veure que les dones eren iguals que els homes: entrevistava una feminista de primera hora, jo li feia el favor d'anar-li a favor, fins que va dir que era contrària a les relacions sexuals, dona-home perquè això era tractar amb l'enemic. Confesso que, fins i tot això, em va semblar teòricament lògic. De

cop i volta, però, em vaig adonar que dutes les coses en aquest punt, en una generació s'acabaria la humanitat, homes i dones, per suspensió de la fabricació de criatures. Ho vaig comunicar, respectuosament encara, a la dona en qüestió, que em va contestar: "Per anar com va, val més que s'acabi la humanitat". I va ser en aquell moment i hora que vaig sentir que si les dones podien ser tan bèsties com els homes, era la prova que érem iguals o, més exactament, que uns i altres teníem els mateixos drets i els mateixos deures. Negar-se a

col·laborar en una publicació on Sagarra ha publicat un article és tan bèstia, des del punt de vista estrictament humà, com negar-se a col·laborar en una revista on publica articles una lesbiana.

El problema és que en Sagarra es fa llegir. I parlant d'en Sagarra escriptor: ¿els agradaria saber com és, de pèl a pèl? Maria Rigo aconsella a Isabel Clara Simó i companyes que la pròxima vegada que vegin en Joan de Sagarra li mirin el paquet. La meua amistat amb Sagarra em porta a estar convençut que no n'han tinguda l'ocasió ni la tindran, així doncs els ho explico: una matinalada, en Joan de Sagarra anava corredor amunt i corredor avall, de pèl a pèl, escoltant una cançó italiana a tot volum.

Es lluent i té el pèl de color roig. Fumava un puro que estrenyia amb les dents i els ulls li brillaven. De satisfacció. Caminava a poc a poc i, de tant en tant, seguia el compàs agafant el puro com una arma. A l'habitació del costat hi dormia, per fi, una noia que ens havia explicat com, en un convent de monges, el bisbe, a l'hora de fer la visita reglamentària, li fotia mà. Corredor amunt i avall, vermell com un perdigot, tocat per la llum de l'aurora, mastegant la rialla i brandant el Montecristo del nou, Sagarra, sempre escriptor, ho glossava així: "¡Quina merda, Barnils! La vida és meravellosa, gràcies a un bisbe".

O potser ho deia a l'inrevés: "Quina meravellosa, etc..."

Ramon Barnils